

— Яни, обръщамъ къмъ Месемврия! Фарътъ се вижда!

— Карай по дяволитѣ! — отвърща Яни и, седналъ край него на пода, все още се опитва да хване искритѣ на кремъка въ мократа праханъ.

Такъвъ е морскиятъ животъ.

Лежеше си до преди нѣколко часа гимията Надежда въ дѣсния край на бургаското пристанище, едва се поклащаше въ вечерния хладъ, бѣ се сгушила въ своитѣ години и мързелуваше. Платното бѣ навито на проядената отъ червеи рейка, макаритѣ на вжжетата висѣха, руля на кърмилото бѣ захвърленъ нѣкъде въ хамбара и приличаше на непотрѣбенъ колъ. Бѣше Надежда малка и стара, разнебитена и забравена гимия—и който я погледнѣше, знаеше, че нейниятъ дѣлъ не е вече да пжтува за Цариградъ и Кюстенджа, за Солунъ и Одеса, а е само да товари въ тихитѣ ноци чакълъ за парната мелница и да го пренася до пристанището, по двадесетъ каруци чакълъ на всѣки рейсъ.

Настрѣхнала е сега Надежда, платната ѝ лоятъ въ надутия си коремъ вѣтъра, мачтата скърца, вжжетата сж опнати въ макаритѣ като струни.

Развиделява се.

— Ей-те! — надига глава Симеонъ отъ хамбара. — Кжщитѣ бе, кжщитѣ!

— Моньо! Кога е свѣтло, бурята не е страшна. Вълнитѣ се виждатъ! — отвърща му Кочо.

Капитанъ Яни изнамира отнѣкъде шапката и я нахлузва надъ отрѣзаното ухо. Цигарата му кжсо и бледо мъждука въ сивото утро. Той гледа напредъ къмъ градчето, подрежда вървитѣ на платното и кливера и вика:

— Право къмъ моста!